

JANUARI 2020

JAARGANG 17

NR. 1 - 177

RECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

De Heer Jezus dienen – ook in 2020!

4 JEZUS IN HET MIDDEN

Deel 1

'Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn naam, daar ben Ik in in hun midden' (Matt. 18:20).

6 STUDIES OVER SPREUKEN 8

Deel 2 - De Heere bezat Mij in het begin van Zijn weg

6 HET DRIJVENDE IJZER

Elisa en de leerling-profeten

8 MARIA

Deel 3 - De moeder van Jezus

Maria werd gecorrigeerd, omdat ze die les moest leren; het gaat om Gods plan.

9 WOORDSTUDIE

Broeders, dieven en duisternis

10 HET HOOGLIED

Deel 58 - De hoogste taal van de liefde

De bruid is een zelfstandige vrouw. Ze is een nieuwe persoonlijkheid. In profetisch opzicht zien we hier het gelovig overblijfsel van Israël, ofwel Jeruzalem, dat door een wonder van God tot nieuw leven is gekomen.

11 VAN DE WERKVLOER

Bijbelstudies in Bugiri, Oost-Oeganda

De conferentie was een belevenis. Van donderdag tot en met zaterdag groeide het aantal aanwezigen gestaag.

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

DE HEER JEZUS DIENEN – OOK IN 2020!

Gerard Kramer

Dat is wat we als redactie van Rechtstreeks graag willen: de Heer Jezus ook in het jaar 2020 dienen! Dat willen we doen door artikelen te schrijven waarvan we hopen en bidden dat u erdoor wordt opgebouwd. Zo ook in het eerste nummer van dit jaar, waaruit ik – uit bijna alle artikelen – een citaat geef.

Van J.N. Voorhoeve treft u een artikel aan met de titel *Jezus in het midden*. Inderdaad, dat gaat over Matteüs 18:20. Daarover schrijft de auteur: *'Het woordje 'waar' waarmee onze tekst begint, en dat nauw samenhangt met het woord 'daar' dat verderop voorkomt, maakt het duidelijk dat de Heer Zelf aan de Zijnen een plaats aanwijst waar Hij belooft in het midden van de Zijnen te zullen wezen. Wanneer het gaat om de eredienst, is het nooit van onze wil afhankelijk waar en hoe deze moet plaatsvinden. Over het 'hoe' spreken wij zo God wil later. Nu willen wij echter aantonen dat God ons niet de vrijheid laat om het 'waar' te kiezen, om zelf de plaats te bepalen waar wij Hem hebben te aanbidden.'*

Hugo Bouter laat in zijn *Studies over Spreuken 8* zien dat Christus in dat hoofdstuk een prominente rol speelt. Een citaat: *'Bovendien was Christus het Centrum van al Gods raadsbesluiten, nog vóór het begin van Zijn scheppingswerken. Spreuken 8:22 spreekt over het begin van Gods weg. De weg die God gaat, is nodig voor de uitvoering van Zijn plannen en gedachten. Er is onderscheid tussen resp. Gods wegen, Zijn werken en Zijn raadsbesluiten. Zijn wegen vormen niet noodzakelijkerwijs een onderdeel*

van Zijn raadsbesluiten. Zo behoorde de woestijnreis van de Israëlieten tot Gods wegen met Zijn volk, terwijl de intocht in Kanaän en de vestiging van Zijn heiligdom op de berg Sion onderdelen waren van Zijn raadsbesluiten' (vgl. Ex. 15).

Peter Cuypers maakt in zijn artikel *Het drijvende ijzer*, over *Elisa en de leerling-profeten* enkele behartigenswaardige opmerkingen. Ik citeer er één: *'Het is belangrijk dat jong en oud samenwerken. Er mag geen generatiekloof zijn in het lichaam van Christus. Jonge gelovigen zijn vindingrijk, ze zitten vol ideeën en ze hebben meer energie dan oudere broeders en zusters, die op een leeftijd zijn gekomen dat ze soms niet meer vooruit te branden zijn. Aan enthousiasme en ideeën geen gebrek bij jongeren, maar hoe zit het met de benodigde levenswijsheid? De leerling-profeten ontbrak het aan wijsheid, en dus was het maar goed dat Elisa bij hen was. Zij voelden zich gelukkig niet te groot om Elisa mee te vragen, en Elisa voelde zich niet te groot om hun verzoek te weigeren: 'Zo ging hij met hen mee.'*

Kris Tavernier schrijft iets om over na te denken in *Maria, de moeder van Jezus*: *'We kunnen gerust stellen dat Maria heeft gedeeld in de verwerping en het lijden van Jezus, soms zelfs fysiek, soms in haar hart als moeder. Ook dat is een aspect van discipelschap. Als wij ervoor uit komen om discipelen van de Heer Jezus te zijn, dan mag je aannemen dat er een zekere vorm van verwerping en lijden bij komt kijken. In de verdrukke en vervolgte kerk is dat heel reëel, zelfs tot de dood toe. In de Westerse wereld is het nog niet zover, maar op applaus moet je zeker niet rekenen.'*

Wilt u weten wat het verband is tussen broeders, dieven en duisternis? Raadpleeg dan de *WoordStudie*. Ditmaal citeer ik in het redactionele artikel niet uit eigen werk!

Ger de Koning laat zien dat in *Het Hooglied* ook onderwijs staat over de toekomst van Israël: *'Alles wat God aan het oude Israël heeft beloofd, maar dat het volk door ontrouw heeft verspeeld, geeft Hij aan het nieuwe Israël. Van daaruit zal er zegen en leven voor de hele aarde komen. We zien dat in de tempelbeek die in het Vrederijk uit de tempel stroomt en zegen verspreidt'*.

Broeder de Koning heeft ook Bijbelstudies gegeven in Oeganda. Terugblikkend op enkele positieve reacties op deze studies schrijft hij: *'De Heer heeft Zijn Woord ingang laten vinden in de harten van velen en het daarin Zijn werk laten doen. Het is ons verlangen dat dit ook zo bij ons is. De gelovigen in Oeganda die we hebben ontmoet, zijn in hun eenvoudige gehoorzaamheid een voorbeeld voor ons'*.

Wij wensen u allen een gezegend 2020 toe! Namens de redactie, Gerard Kramer

2019 Wij wensen u
een gezegend 2020

JEZUS IN HET MIDDEN

DEEL 1

J.N. Voorhoeve

‘Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn naam, daar ben Ik in in hun midden’ (Matt. 18:20).

Inleiding

Christus is het Hoofd van het lichaam, de Gemeente. Hij is echter ook het Aantrekkingspunt en het Middelpunt van de Zijnen. In Johannes 1 komen achtereenvolgens de verschillende discipelen tot Hem, en verbinden zich aan Zijn heerlijke Persoon. Zij worden door Hem aangetrokken en voegen zich bij Hem. In Johannes 20, direct na de opstanding, vinden wij Jezus opnieuw te midden van de Zijnen, zodat wij in vers 19 lezen: *‘Toen het dan avond was op die eerste dag van de week, kwam Jezus en ging in het midden staan.’* Terwijl in vers 20 wordt gezegd: *‘De discipelen dan verblijdden zich, toen zij de Heer zagen.’* De Zoon van God Zelf is de Bewerker van de eenheid van al Gods kinderen.

In de schepping treffen wij hetzelfde verheven beginsel van eenheid aan. De schepping werd in eenheid gevormd, en de Schepper Zelf was haar middelpunt. Dit komt zo mooi naar voren in Kolossenzen 1:15-17, waar wij lezen: *‘Hij is het beeld van de onzichtbare God, de Eerstgeborene van de hele schepping, want in Hem (d.i. in de kracht van Christus’ heerlijke Persoon) zijn alle dingen geschapen in de hemelen en op de aarde, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En Hij is voor alle dingen en alle dingen bestaan samen in Hem.’* In de nieuwe schepping treedt dit beginsel eveneens naar voren. Want direct na wat wij in Kolossenzen 1 over de eerste schepping lezen, volgen de woorden: *‘En Hij is het Hoofd van het lichaam, de Gemeente, Hij die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen. Want het behaagde de hele Volheid in Hem te wonen.’*

De Heilige Geest is altijd bezig de heerlijkheid van Christus voor te stellen. Bij de voortreffelijkheid van Zijn Persoon valt alles weg. Christus is het Doel en het Voorwerp van onze eenheid, Hij is ook het Middelpunt ervan. Zoals Hij het Hoofd was van de eerste schepping (Hij was de Eerstgeborene ervan, d.w.z. als Schepper nam Hij de eerste plaats in de schepping in), zo is Hij ook het Hoofd van de nieuwe schepping. Ook deze heeft Hij tot stand gebracht en ook van deze is Hij de Eerstgeborene; ook in deze neemt Hij de eerste plaats in. Christus, die het Middelpunt is van de eerste schepping, is ook het Middelpunt van de nieuwe schepping. Hij is het Hoofd van het lichaam, waarvan alle gelovigen de leden zijn. De Eerstgeborene van al het geschapene, de Schepper en Onderhouder van

het heelal, is door de kracht van de opstanding het Hoofd van de nieuwe schepping, zodat Hij in alle dingen de eerste plaats inneemt. De eerste heerlijkheid was Hem om zo te zeggen eigen, de tweede heeft Hij verkregen door Zijn overwinning over de dood en de macht van de vijand. En door deze overwinning heeft Hij ons met Zichzelf kunnen verenigen. In de opstanding zijn allen die in Hem geloven, met Hem opgewekt; en als de Eerstgeborene uit de doden is Hij het Hoofd van het lichaam. De Gemeente is daarom verbonden met de opgewekte en verheerlijkte Christus. En door de Heilige Geest, die door de verheerlijkte Heer uit de hemel is gezonden, zijn alle gelovigen tot één lichaam gedoopt, zodat Christus het Middelpunt is van al de Zijnen – de heerlijke Persoon op Wie het welbehagen van de hele Volheid rust en in Wie alle gelovigen hun één en al vinden. Zij zijn kinderen van één Vader, maar zij kennen de Vader door Christus. Zij bezitten de Heilige Geest, maar de volheid is in Christus. God in al Zijn Volheid is geopenbaard in de Persoon van Christus, en die Christus – wij zeggen het met ootmoedige dank – is de onze, onze Heiland en Heer, ons heerlijk Hoofd en Middelpunt.

Met deze waarheid willen wij ons nu in het bijzonder bezighouden, naar aanleiding van het zo bekende woord in Matteüs 18:20: *‘Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn naam, daar ben Ik in in hun midden.’* In deze uitspraak van de Heer Jezus Zelf worden zeven belangrijke waarheden voorgesteld, die zich alle groeperen rondom Hem die het Middelpunt van de Zijnen is, het Centrum van hen die als gemeente in Zijn naam vergaderd zijn. Deze zeven waarheden, of eigenlijk deze éne waarheid met haar zeven kenmerken, tonen ons achtereenvolgens:

1. de plaats waar de gelovigen vergaderd zijn;
2. het getuigenis dat zij vormen;
3. de gemeenschap waartoe zij gebracht zijn, en die zij beoefenen;
4. de plek van afzondering die zij innemen;
5. het gezag waarvoor zij zich buigen;
6. de tegenwoordigheid van de Heer in hun midden;
7. het Middelpunt waaromheen allen vergaderd zijn.

Laten wij nu nader op elk van deze belangrijke waarheden afzonderlijk ingaan, opdat wij duidelijk zien hoe alles zich beweegt om de Persoon van Christus als het Middelpunt van de waarheid, en opdat oog en hart gericht worden op Hem die het Middelpunt van onze eenheid als gelovigen is.

1. De plaats (‘waar’)

Het woordje ‘waar’ waarmee onze tekst begint, en dat nauw samenhangt met het woord ‘daar’ dat verderop voorkomt, maakt het duidelijk dat de Heer Zelf aan de Zijnen een plaats aanwijst waar Hij belooft in het midden van de Zijnen te zullen wezen. Wanneer het gaat om de eredienst, is het nooit van onze wil afhankelijk waar en hoe deze moet plaatsvinden. Over het ‘hoe’ spreken wij zo God wil later. Nu willen wij echter aantonen dat God ons niet de vrijheid laat om het ‘waar’ te kiezen, om zelf de plaats te bepalen waar wij Hem hebben te aanbidden.

In de geschiedenis van Israël komt dit zeer duidelijk uit. In Exodus 20:24-26 lezen wij: *‘Een altaar van aarde zult u voor Mij maken en daarop offeren uw brandoffers en uw*

vredeoffers, uw kleinvee en uw runderen. Op elke plaats waar Ik Mijn Naam doe gedenken, zal Ik tot u komen en u zegenen. Indien u echter een altaar van stenen voor Mij maakt, dan mag u het niet bouwen van gehouwen steen; wanneer u dat met uw houweel bewerkt, ontwijdt u het. Ook mag u niet langs een trap naar Mijn altaar opklimmen. Het altaar spreekt van het Middelpunt van ons samenkomen, want in de Persoon en door het werk van Jezus Christus komen God en de zondaar samen. God is zó nabij de zondaar gekomen, dat niet de zondaar zelf iets moet verrichten of tot Hem moet opklimmen. Geen houwelen van zelfwerkzaamheid of trappen van eigengerechtigheid mogen gevonden worden bij Zijn altaar, bij de plaats waar God en mens elkaar ontmoeten.

De God van Israël Zelf wees het volk de plaats aan waar Hij een gedachtenis voor Zijn naam zou stichten. God veroorloofde niet dat men dit naar zijn eigen gedachten of eigen wil zou doen. Hij Zelf koos de plaats onder al de stammen om daar Zijn naam te doen gedenken, en naar die plaats moest de Israëliet gaan. Want dáár woonde God, dáár zou Hij zegenen, dáár moest men zijn offeranden brengen. Week men hiervan af, dan werd dit geduid als ongehoorzaamheid. Maar handelde men naar deze aanwijzing, dan verwierf men Gods goedkeuring.

Nadat het volk tegen God had gezondigd door het gouden kalf te vereren, werd de tent van Mozes als tent der samenkomst buiten de legerplaats geplaatst. Wij lezen dan: *'Ieder, die de HEERE zocht, ging uit naar de tent der samenkomst, die buiten de legerplaats was'* (Ex. 33:7b). De vrome Israëliet moest dus zoeken naar de aangewezen plaats, waar hij de HEERE Zelf kon vinden. In Deuteronomium 12:5-7 lezen wij: *'Maar de plaats, die de HEERE, uw God, uit het gebied van al uw stammen verkiezen zal om daar Zijn naam te vestigen, om daar te wonen, die zult u zoeken en daarheen zult u gaan. Daarheen zult u brengen uw brandoffers en slachtoffers, uw tienden en uw wijgeschenken, uw gelofteoffers en uw vrijwillige offers, de eerstgeborenen van uw runderen en van uw kleinvee. Daar zult u eten voor het aangezicht van de HEERE, uw God, en u verheugen.'* En zij worden in dat hoofdstuk verder vermaand om zich in acht te nemen en niet te offeren op elke plaats die zij zouden zien, maar in relatie tot hun heilige dingen te gaan naar de door de HEERE verkoren plaats, zelfs al was die misschien ver verwijderd.

Ook Salomo spreekt over de plaats die God Zelf had aangewezen, en hij bidt Hem in die plaats te horen naar de smeekbeden van Zijn volk. En het overblijfsel dat eeuwen later terugkeerde uit de Babylonische ballingschap, verzamelde zich als een enig man op de door God aangewezen plaats en bouwde er het altaar van de God van Israël. Zij richtten het altaar op zijn fundamenten op, want vrees voor de volken van de landen was over hen gekomen, en zij offerden daarop brandoffers voor de HEERE (Ezra 3:3). Reeds in het verlossingslied, door Mozes en de kinderen Israëls aan de overzijde van de Rode Zee gezongen, lezen wij de geloofswaarden: *'U brengt hen en plant hen op de berg die Uw erfdeel is; de plaats die U, HEERE, tot Uw woning gemaakt hebt; het heiligdom, HEERE, door Uw hand gesticht'* (Ex. 15:17). Zó is het ook in relatie tot de Gemeente. Haar is niet een stad of gebouw aangewezen waarin zij haar eredienst heeft uit te oefenen; maar zij zelf is het gebouw, de tempel, waarin God door Zijn Geest woont.

DE ONTHULLING VAN GODS GEHEIMEN

Dit boekje gaat over de geheimenissen of verborgenheden in het Nieuwe Testament. Het woord 'verborgenheid' (Gr. *mustèrion*) komt zo'n twintig keer voor in de brieven van Paulus, verder nog driemaal in de synoptische evangeliën en viermaal in de Openbaring van Johannes. Ons woord 'mysterie' is van dit Griekse woord afgeleid.

Maar het gaat in het Nieuwe Testament steeds om geheimenissen die zijn onthuld aan de gelovigen, die hierin worden ingewijd door Gods Geest. Mijn behandeling van de reeks van 10 verborgenheden die in het Nieuwe Testament zijn bekend gemaakt is thematisch van aard, dus niet strikt chronologisch in de volgorde van de evangeliën, de brieven en het boek Openbaring. Maar zo krijgen we een globaal overzicht van al Gods plannen en gedachten met de Gemeente van God, met het volk Israël, en bovenal met Zijn geliefde Zoon, onze Heer Jezus Christus – het grote Middelpunt van al Gods raadsbesluiten.

Hugo Bouter

ISBN/EAN 978-94-91797-16-3

Omvang: 52 pag. met illustraties

Verkoopprijs ~~EUR 6,90~~

Actie:
4,90

Reactie van een lezer:

Mooi boekje, zowel als eerste kennismaking als een aansporing om de openbaring van deze geheimenissen opnieuw te overdenken.

STUDIES OVER SPREUKEN 8

DEEL 2 - DE HEERE BEZAT MIJ IN HET BEGIN VAN ZIJN WEG

Hugo Bouter

'De Heere bezat Mij in het begin van Zijn weg[en], vóór Zijn werken (of: daden) van oudsher' (Spreuken 8:22).

In het begin

Vóór de schepping er was, dus vóór het begin van ruimte en tijd, was de eeuwige Wijsheid er al. Het Woord was 'bij God', zoals Johannes zegt aan het begin van zijn evangelie (Joh. 1:1-2). De Heere 'bezat Hem', zegt Salomo hier in Spreuken 8:22 (SV). De vertaling 'scheppen' (NBV) of 'tot aanzijn roepen' (NBG) moeten wij van de hand wijzen. Christus is immers géén geschapen Wezen.

Er was een bestaande relatie tussen Jahweh en de Wijsheid, een vaste band tussen God en de Logos. Enkele verzen verder is er sprake van de Wijsheid als Gods 'Troetelkind', of Zijn 'Voedsterling' (SV), dus Zijn Lieveling (Spr. 8:30). In het licht van het Nieuwe Testament zien wij hier de relatie tussen de Vader en de Zoon.

Bovendien was Christus het Centrum van al Gods raadsbesluiten, nog vóór het begin van Zijn scheppingswerken. Spreuken 8:22 spreekt over het *begin* van Gods weg. De weg die God gaat, is nodig voor de uitvoering van Zijn plannen en gedachten. Er is onderscheid tussen resp. Gods wegen, Zijn werken en Zijn raadsbesluiten. Zijn *wegen* vormen niet noodzakelijkerwijs een onderdeel van Zijn *raadsbesluiten*. Zo behoorde de woestijnreis van de Israëlieten tot Gods *wegen* met Zijn volk, terwijl de intocht in Kanaän en de vestiging van Zijn heiligdom op de

berg Sion onderdelen waren van Zijn *raadsbesluiten* (vgl. Ex. 15). Er is ook verschil tussen Zijn *wegen* en Zijn *werken*, zoals wij kunnen lezen in de Psalmen. God maakte Mozes Zijn wegen bekend, maar aan de kinderen Israëls toonde Hij Zijn machtige daden (Ps. 103:7). Mozes had toegang tot God in het heiligdom en hij ontving inzicht in Gods wegen (die wegen van wijsheid en genade waren), terwijl de Israëlieten werden geconfronteerd met Zijn krachtige daden.

De Gezalfde van eeuwigheid

Christus is van eeuwigheid aan bevestigd of aangesteld als de Uitvoerder van Gods plannen: 'Ik ben bevestigd (lett. *gezalfd*) van eeuwigheid aan, vanaf het begin, vóór de aarde bestond' (Spr. 8:23; vgl. de Engelse vert. 'I was set up from eternity'). De woorden 'formeren' en 'geboren worden' (NBG-vert. in Spr. 8:23-25) kunnen wij met enige dichtelijke vrijheid nog wel toepassen op de wijsheid als zodanig, maar ze kunnen niet worden gebruikt voor de Persoon van Christus. Er zijn betere alternatieven.

Letterlijk staat er dat de Wijsheid van eeuwigheid aan *gezalfd* is geweest (SV), zoals de Christus in de tijd ook zou worden gezalfd (d.i. 'aangesteld') als Koning over Sion (Ps. 2:6). Het gaat in Spreuken 8 duidelijk om Zijn pre-existentie, het eeuwige vóórbestaan van het Woord. Toen God Zijn Zoon in het middelpunt van Zijn plannen en gedachten plaatste, bracht Hij Hem als de Wijsheid aan het licht en stelde Hij Hem aan als Architect van hemel en aarde.

Hierover lezen wij verder in Spreuken 8: 'Toen er geen diepten waren, ben Ik voortgebracht (of: aan het licht gebracht), toen er geen bronnen waren, rijk aan water. Eer de bergen gegrondvest waren, vóór de heuvels ben Ik voortgebracht; toen Hij de aarde nog niet had gemaakt, noch de velden, noch de eerste stofdeeltjes (of: elementen) van de wereld' (Spr. 8:24-26).

In het Nieuwe Testament vinden wij veel meer plaatsen die spreken over deze fase van Gods handelen, die dateert van vóór de grondlegging van de wereld (vgl. Joh. 17:5, 24; 1 Kor. 2:7; Ef. 1:4; 2 Tim. 1:9; Tit. 1:2; 1 Petr. 1:19-20). God had toen ook reeds de Gemeente op het oog, die om zo te zeggen het *meesterwerk* is van Zijn eeuwige raadsbesluiten.

HET DRIJVENDE IJZER

ELISA EN DE LEERLING-PROFETEN

Peter Cuijpers

'De leerling-profeten zeiden tegen Elisa: Zie toch, de plaats waar wij voor uw ogen wonen, is voor ons te krap. Laten wij toch naar de Jordaan gaan en ieder daarvandaan een

boomstam nemen, en er een verblijfplaats voor ons maken om er te wonen' (2 Kon. 6:1-2 HSV).

De leerling-profeten zaten op een profetenschool (zie inzet). Zulke scholen waren er in Gilgal, Betel en Jericho. Op zekere dag beklagden de leerling-profeten zich bij hun mentor Elisa. De locatie was voor hen te krap (zie inzet) geworden, ze wilden naar de Jordaan gaan om daar een nieuwe verblijfplaats in te richten. Elisa had genoeg overwicht om dit te verhinderen, maar dat deed hij niet. Integendeel, hij gaf hun letterlijk en figuurlijk de ruimte om hun plannen te verwezenlijken. Kort en krachtig antwoordde hij: 'Ga'. Zien we met hoeveel tact Elisa hier te werk ging? Hij was geen sta-in-de-weg, en ook nam hij de leiding niet op zich. Hij gaf alleen maar zijn goedkeuring.

We kunnen veel leren van Elisa en de leerling-profeten. Prachtig wordt ons voor ogen geschilderd hoe jong en oud kan samenwerken, zonder dat dit tot spanningen en/

Het woord profetenschool komen we zelf niet tegen in de Bijbel, maar uit verschillende teksten kunnen we opmaken dat er in het Oude Testament zoets bestond als een profetenschool. Er is sprake van een groep leerling-profeten die bij elkaar woonden en die zich bezighielden met het onderwijs en het onderzoeken van het Woord van God (zie 1 Sam. 10:10-11; 2 Kon. 2:5, 7, 15; 4:1, 38; 6:1).

Te krap of te eng, is letterlijk bedoeld. Er was plaatsgebrek – een gebrek aan ruimte. Sommigen uitleggers geven hieraan een bedenkelijke uitleg, door te leren dat de plaats voor de leerling-profeten te ‘bekrompen’ was – in de zin van enghartig, bekrompen in denken en opvattingen. Christenen worden bijvoorbeeld als bekrompen beschouwd, wanneer zij ongehuwd samenwonen of homoseksualiteit op grond van het Woord van God afkeuren. Als het zo wordt uitgelegd, zou de ‘gezindheid’ van de leerling-profeten niet goed zijn geweest en wilden zij de plek van bekrompenheid verruilen voor een plek van ruimdenkendheid. Een schriftuitlegger zegt hierover: ‘En is dat niet de geest, die velen van onze geliefde jonge broeders en zusters soms kenmerkt?’ Met deze opmerking doet hij onrecht aan de leerling-profeten, en ook aan vele jonge broeders en zusters in onze dagen. Deze broeder is allang bij de Heer. Ongetwijfeld zal de Heer hem op liefdevolle wijze duidelijk hebben gemaakt dat hij er naast zat met zijn opmerking!

of conflicten leidt. De vraag die ouderen zichzelf kunnen stellen, is deze: Hoe gaan wij om met jongeren die ernaar verlangen hun bediening uit te breiden; geven wij hun de ruimte? En wat kunnen jongeren leren van de leerling-profeten? Zij maakten hun plannen niet alleen bekend bij Elisa, maar één van hen was zo wijs om Elisa te vragen of hij met hen wilde meegaan. Aan enthousiasme geen gebrek, maar hier wordt wel duidelijk dat het de leerling-profeten aan wijsheid ontbrak. Zij vroegen netjes aan Elisa of zij aan het werk mochten, maar er was er maar één die eraan dacht om Elisa zelf mee te vragen. Zij hadden meer oog voor het werk dan voor hun geestelijk leider. Iets dergelijks vinden we in het Nieuwe Testament. Marta maakte zich bezorgd en druk om het vele werk, terwijl haar zus Maria aan de voeten van Jezus zat. We kunnen ons de irritatie van Marta goed voorstellen, maar de Heer maakte onmiskenbaar duidelijk dat Maria het goede deel had gekozen (Luc. 10:38-42).

We komen handen en voeten te kort als het om het werk van de Heer gaat. Laten we de Marta's onder ons dan ook hoog achten. Eén ding is echter belangrijker dan al het werk voor de Heer, en dat is de Heere Jezus Zelf!

Om bij stil te staan

Elisa (dat betekent: *God is redding*) is een type van de Heere Jezus. Dit geeft een extra dimensie aan deze geschiedenis. Of we nu jong of oud zijn, de vraag is of wij onze plannen bij Hem bekend maken? Vragen wij of Hij met ons wil meegaan?¹

Waar bij het werk gehakt wordt, vallen spaanders

Het is belangrijk dat jong en oud samenwerken. Er mag geen generatiekloof zijn in het lichaam van Christus. Jonge gelovigen zijn vindingrijk, ze zitten vol ideeën en ze hebben meer energie dan oudere broeders en zusters, die op een leeftijd zijn gekomen dat ze soms niet meer

vooruit te branden zijn. Aan enthousiasme en ideeën geen gebrek bij jongeren, maar hoe zit het met de benodigde levenswijsheid? De leerling-profeten ontbrak het aan wijsheid, en dus was het maar goed dat Elisa bij hen was. Zij voelden zich gelukkig niet te groot om Elisa mee te vragen, en Elisa voelde zich niet te groot om hun verzoek te weigeren: *‘Zo ging hij met hen mee.’*

Toen ze bij de Jordaan waren aangekomen, werden de mouwen opgestroopt en ging men meteen aan de slag. Maar waar gehakt wordt, vallen spaanders. Een van de jonge mannen was zó ijverig aan het werk, dat hij niet in de gaten had dat het ijzer langzaam van de steel los kwam. Toen hij weer uithaalde, schoot het ijzer met volle vaart van de steel en plonsde in het water. Hij schreeuwde het uit, want de bijl was geleend.

Gelukkig was de oude profeet in de buurt, die hem te hulp schoot. Ook hier zien we hoe wijs en tactvol Elisa met problemen omging. Hij stelde maar één vraag: *‘Waar is het gevallen?’* Waar is het fout gegaan? Hij begon de leerling-profeet niet uit te schelden of te bekritisieren. Integendeel, geduldig en liefdevol kwam hij hem te hulp. Op wonderbaarlijke wijze werd de wet van de zwaartekracht getrotseerd, en zorgde Elisa ervoor dat het ijzer kwam bovendrijven. De jonge man moest het ijzer echter zelf uit het water halen. Als wij in de problemen zitten, grijpt de Heer Jezus soms op wonderbaarlijke wijze in, maar wat wijzelf kunnen doen gaat Hij niet voor ons opknappen.

Net zoals in Exodus 15:22-25 spreekt het hout van het kruishout van Christus. Het woord van het kruis maakt wat bitter is zoet, en wat verloren is gegaan wordt teruggebracht. We laten de geestelijke betekenis van dit wonder even voor wat het is. Voor ons praktische geloofsleven is het belangrijk te weten dat de Heer Jezus ons vertrouwen in Hem nooit beschaamd maakt, als wij Hem in ons leven betrekken. Toen het fout ging, maakte Elisa de jongeman geen enkel verwijt. In plaats daarvan zorgde hij dat het ijzer kwam bovendrijven, zodat de jonge profeet zijn werk kon hervatten.

Het gaat ons gemakkelijk af om bij anderen fouten te vinden en hen te bekritisieren. Maar gaan we zo met elkaar om? Het is al heel wat als we een jonge broeder of zuster de ruimte geven om zijn/haar bediening voor de Heere Jezus uit te oefenen. Maar zijn we ook bereid om een overenthousiaste broeder of zuster zonder kritiek te helpen, als het eens een keer fout gaat?

Om over na te denken

Kritiek is niet altijd misplaatst, maar over het algemeen levert het uiten van kritiek het tegenovergestelde op van wat men hoopt te bereiken. Hoe meer we de ander bekritisieren, hoe minder waarschijnlijk het is dat hij zal veranderen. Kritiek, en zeker onterechte kritiek, bemoeilijkt de communicatie en drijft mensen uit elkaar.

Dit voor ogen houdend mag u/jij over de volgende vragen nadenken:

- Waarom was het wijs van Elisa om de jongeman de helpende hand te bieden, zonder hem te bekritisieren?
- Door wie zou jij het liefst geholpen willen worden als de nood aan de man is? Door een criticus, of door iemand die zonder kritiek met je gevoelens en omstandigheden rekening houdt?

1) Vgl. Jakobus 4:13-16

MARIA

DEEL 3 - DE MOEDER VAN JEZUS

Kris Tavernier

De ervaring van verwerping

Maria mocht dan de meest bevoorrechte zijn onder de vrouwen, toch heeft ze ook lijden en verwerping gekend doordat ze verbonden was met Jezus. Door de Geest geleid bereidde Simeon Maria hier meteen al op voor met de woorden: *'ook door uw eigen ziel zal een zwaard gaan'* (Luk. 2:35). Hoe scherp het zwaard zou zijn en hoe diep het zou snijden, kon Maria toen nog niet begrijpen. Maar het heeft niet lang geduurd voordat het zover was. Eigenlijk had ze het al ondervonden. De geboorte van haar Zoon Jezus was zo bijzonder aangekondigd door de engel Gabriël, maar zij bracht Hem ter wereld op een plek als een stal – of een grot waar herders hun kudde schapen lieten overnachten of een voorportaal van een huis bestemd voor dieren – maar beslist niet in een herberg, want daar was geen plaats voor hen (Luk. 2:7). Daarna kwam de vlucht naar Egypte (Matt. 2:13-18). En in Zijn woonplaats Nazareth werd Hij verstoten (Luk. 4:14-30).

Daarna ontstaat er een ongeveer drie jaar lange strijd met de farizeeën, de sadduceeën, de schriftgeleerden en de Herodianen, waarbij zij Jezus meermaals naar het leven staan. Uiteindelijk komt het dieptepunt, de gevangenneming, de geseling en de kruisiging op Golgotha. In al die gebeurtenissen was Maria heel nabij. Wat moet het haar als moeder pijn hebben gedaan om te zien hoe haar Zoon verworpen werd, en al helemaal toen ze daar vlak bij het kruis stond. We kunnen gerust stellen dat Maria heeft gedeeld in de verwerping en het lijden van Jezus, soms zelfs fysiek, soms in haar hart als moeder. Ook dat is een aspect van discipelschap. Als wij ervoor uit komen om discipelen van de Heer Jezus te zijn, dan mag je aannemen dat er een zekere vorm van verwerping en lijden bij komt kijken. In de verdrukte en vervolgte kerk is dat heel reëel, zelfs tot de dood toe. In de Westerse wereld is het nog niet zover, maar op applaus moet je zeker niet rekenen. Maar zoals het voor Maria gold, geldt het ook voor elke discipel: *'als wij inderdaad met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden'* (Rom. 8:17b).

Het aanvaarden van correctie

Niemand houdt ervan, maar correctie hoort wel bij discipelschap. Er zijn zeker drie momenten waarop Maria door Jezus werd gecorrigeerd. De eerste keer is Jezus slechts twaalf jaar oud. Samen met Maria en Jozef is Hij naar het Pesachfeest geweest in Jeruzalem, zoals ze dat jaarlijks gewend waren. Maria en Jozef keerden terug in de veronderstelling dat ook Jezus erbij was in de stoet, ergens bij de andere kinderen. Na een dagreis ontdekten ze dat

Jezus er niet was en gingen ze terug naar Jeruzalem. Wat zal dat een lange dagreis terug zijn geweest. Daarna volgde nog een dag van zoeken naar Jezus in Jeruzalem en uiteindelijk vonden ze Hem in de tempel, in het gezelschap van de leraren.

Twee dagen lang waren Maria en Jozef al in paniek op zoek naar Jezus. Als ze Hem dan uiteindelijk vinden, zegt Maria: *'Kind, waarom heb Je ons dit aangedaan? Zie, je vader en ik hebben Je met smart gezocht'* (Luk. 2:48). Jezus antwoordde eenvoudig: *'Waarom hebt u Mij gezocht? Wist u niet dat Ik moet zijn in de dingen van Mijn Vader?'* (vs. 49). Er valt veel te zeggen over deze enkele zinnen, maar waar we nu de aandacht op willen vestigen, is de tegenstelling tussen 'je vader en ik' tegenover 'Mijn Vader'. Na twaalf jaar lijken Maria en Jozef gewend te zijn geraakt aan het leven van elke dag, ondanks al de bijzonderheden die er waren bij de geboorte van Jezus. Maar Jezus corrigeert hen en zegt eigenlijk dat ze niet moeten vergeten dat Zijn Vader niemand anders is dan God de Vader. Hij leeft voor het plan dat God de Vader gegeven heeft. Zo is dat ook voor de discipel, pal te midden van het dagelijks leven houdt hij Gods plan voor ogen. De kern van Gods plan met het leven van de discipel is: aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden (Rom. 8:29), en dat vooral in de dagelijkse praktijk.

Maria werd gecorrigeerd, omdat ze die les moest leren; het gaat om Gods plan.

Een volgende correctie is er zo'n achttien jaar later op een bruiloft in Kana (Joh. 2:1-12). De wijn is op en het feest dreigt in duigen te vallen. We laten de rest van de gebeurtenis voor wat het was en concentreren ons op Maria. Toen iedereen ten einde raad was, ging Maria naar haar Zoon Jezus en wees Hem op het probleem: *'zij hebben geen wijn'* (vs. 3). Jezus zei niet zoiets als: *'Goed dat je Mij erop wijst, moeder, Ik los dat wel even op'*. Hij antwoordde: *'Wat heb ik met u te doen, vrouw?'* (vs. 4a). Over deze woorden valt heel wat te zeggen, maar hoe je het ook leest, het blijft een correctie aan het adres van Maria. De sleutel zit in het tweede deel van het antwoord aan Maria: *'Mijn uur is nog niet gekomen'* (vs. 4b). Uiteindelijk zou Jezus het water in wijn veranderen, en was dit het eerste van Zijn wondertekenen in Kana en Galilea (vs. 11).

Maar het was niet aan Maria om dit tijdstip te bepalen. Als het over Jezus' dienstwerk ging, had Maria zelfs als Zijn moeder daar niets over te zeggen; dan telde alleen het gebod van God de Vader voor Hem. Maria had niet het recht die plaats in te nemen, of er zelfs maar iets aan bij te sturen. Daar wijst Jezus haar op. Het getuigde van een groot geloof van Maria, toen zij tegen de bedienden op het feest zei: *'Wat Hij u ook zegt, doet dat'* (vs. 5). Dat was niet het punt. Maar het dienstwerk van de Heer Jezus was een zaak tussen Hem en de Vader; en van niemand anders, zelfs niet Maria. Hierin ligt een belangrijke les voor ons als discipelen, namelijk om God niet voor de voeten te gaan lopen. Ja, de situatie van Jezus was uniek, op welke manier dan ook. Maar hoe vaak denken wij niet het nodige advies te hebben, de wijsheid in pacht te hebben, de juiste weg te kunnen wijzen? Een discipel gaat hier uiterst voorzichtig mee om, om God niet in de weg te staan.

WOORDSTUDIE

BROEDERS, DIEVEN EN DUISTERNIS

Gerard Kramer

Nauwkeurig lezen in 1 Tessalonicenzen 5

Nadat Paulus het geheim van de opname van de gemeente heeft onthuld in 1 Tessalonicenzen 4:15-17, wijdt hij aansluitend enkele verzen aan de dag van de Heer, die kort na de opname zal volgen. Die dag, het begin van een periode van oordeel, zal voor ongelovigen een verschrikking zijn. Daarover hebben de oudtestamentische profeten al uitvoerig geschreven, dus dat hoeft Paulus hier niet meer te doen. De gelovigen hadden hier al kennis van. Bovendien had hij erover gesproken tijdens zijn bezoek aan Tessalonica (zie 2 Tess. 2:5). De gelovige Tessalonicenzen zouden die dag dan ook niet op aarde meemaken, maar wanneer de Heer op die dag komt, samen met Hem in heerlijkheid vanuit de hemel verschijnen (1 Tess. 3:13; 4:14; 2 Tess. 2:7, 10).

Met die wetenschap in ons achterhoofd kijken we nauwkeurig wat Paulus vervolgens schrijft over de dag van de Heer in 1 Tessalonicenzen 5:4-5, waar we lezen: 'Maar u, broeders, bent niet in [de] duisternis, zodat die dag u als een dief zou overvallen; want u bent allen zonen van [het] licht en zonen van [de] dag. Wij zijn niet van [de] nacht of van [de] duisternis'.

Vers 4: Maar u, broeders, bent niet in [de] duisternis

Het woord 'u' staat in het Grieks voorop. Paulus benadrukt dus het contrast dat hij zo meteen uitwerkt tussen de gelovige Tessalonicenzen als zonen van het licht, die dus

niets te vrezen hebben van de dag van de Heer, en de ongelovigen, die juist wel alle reden hebben de dag van de Heer te vrezen maar dat niet doen. Dat is de focus van dit gedeelte, en niet zozeer de manier waarop de gelovigen behoren te leven in de zekerheid dat de dag van de Heer gaat komen. Anders gezegd: Paulus bespreekt op een evenwichtige manier eerst de christelijke positie, en pas vervolgens de daaruit voortvloeiende praktijk.

'Duisternis' (Gr. *skotos*), hier en in vers 5, moet in figuurlijke, morele zin worden opgevat, zoals op de meeste plaatsen in Paulus' brieven (zie Rom. 2:19; 13:12; Ef. 5:8, 11; 6:12; Kol. 1:13, en vgl. elders 1 Petr. 2:9; 1 Joh. 1:6). Paulus gebruikt nooit het synoniem dat vooral in het evangelie naar Johannes en in de eerste brief van Johannes voorkomt (Gr. *skotia*).

zodat die dag u als een dief zou overvallen

Dit 'u' verwijst terug naar het 'u' aan het begin van het vers, en moet dus benadrukt worden: 'u als een dief zou overvallen'. Merkwaardig genoeg hebben onder de Griekse handschriften twee belangrijke Alexandrijnse tekstgetuigen – de Codex Alexandrinus (5^e eeuw) en de Codex Vaticanus (4^e eeuw) – hier niet de woorden 'als een dief', behorend bij 'die dag', maar 'als dieven', en dan in de accusativus, behorend bij 'u'.

Dat zou betekenen dat de aangesprokenen als betrapte dieven door de dag van de Heer overvallen worden. Dit levert niet alleen een vreemde zin op, omdat het niet voor de hand ligt gelovigen met dieven te vergelijken, maar het is bovendien strijdig met vers 2, waar Paulus juist de dag met een dief vergelijkt, om zodoende het plotselinge en het voor de ongelovigen onheilspellende karakter ervan te benadrukken. Deze variant is daarom in de rest van de tekstoverlevering terecht al vroeg genegeerd en wordt in veel commentaren als een vroege vergissing beschouwd.

Vers 5: want u bent allen zonen van [het] licht en zonen van [de] dag

Het woord 'zonen' (in het Grieks *hujoi*), gevolgd door een zaak in de genitivus, wordt algemeen als een hebraïsmen beschouwd. Andere voorbeelden zijn 'zonen van de donder' (Mark. 3:17); 'een zoon van de vrede' (Luk. 10:6); 'de zoon van het verderf' (d.i. Judas in Joh. 17:12, en de antichrist in 2 Tess. 2:3); 'zonen van de ongehoorzaamheid' (Ef. 2:2; 5:6; Kol. 3:6). De bijgevoegde genitivus ('van ...') geeft aan *waaraan* men deelheeft of *waardoor* men gekenmerkt wordt, in dit geval dus de overdrachtelijke begrippen licht en dag. Zie voor deze karakterisering van de christelijke positie, maar zonder de aanduiding 'zonen', ook vers 8, waar sprake is van 'wij die van de dag zijn'. En vergelijk Lukas 16:8, waar de 'zonen van het licht' staan tegenover de 'zonen van deze eeuw'; alsook de uitdrukking de 'kinderen van het licht' in Efeziërs 5:8. Voor 'zonen van het licht' zie ook Johannes 12:36.

Wij zijn niet van [de] nacht of van [de] duisternis: oftewel wij, gelovigen, worden niet gekenmerkt door de geestelijke nacht of de morele duisternis. Sommigen denken dat hier het woord 'zonen' is weggelaten, maar dat is niet nodig; dit is een normaal gebruik van de genitivus, die hier een hoedanigheid aanduidt.

HET HOGLIED

DEEL 58 - DE HOOGSTE TAAL VAN DE LIEFDE

Ger de Koning

'Uw navel is [als] een ronde schaal waarin geen gemengde wijn ontbreekt. Uw buik is [als] een hoop tarwe, omgeven door lelies. Uw beide borsten zijn als twee kalfjes, de tweeling van een gazelle' (Hoogl. 7:2-3).

Navel, buik en borsten van de bruid

Het volgende lichaamsdeel is de 'navel' (vs. 2). De navel heeft met het leven te maken, met het ontstaan ervan. Het ongeboren kind krijgt in de moederschoot voedsel door de navelstreng. Als een kind geboren is, wordt de navelstreng doorgeknipt of afgesneden (vgl. Ezech. 16:4). De navel is een blijvende herinnering aan de oorspronkelijke verbinding met de moeder.

De bruid is een zelfstandige vrouw. Ze is een nieuwe persoonlijkheid. In profetisch opzicht zien we hier het gelovig overblijfsel van Israël, ofwel Jeruzalem, dat door een wonder van God tot nieuw leven is gekomen.

Dit overblijfsel is zelf ook te lokaliseren op 'de navel van de aarde' (Ezech. 38:12). Alles wat God aan het oude Israël heeft beloofd, maar dat het volk door ontrouw heeft verspeeld, geeft Hij aan het nieuwe Israël. Van daaruit zal er zegen en leven voor de hele aarde komen. We zien dat in de tempelbeek die in het Vrederijk uit de tempel stroomt en zegen verspreidt (Ezech. 47:1-12).

De navel wordt hier vergeleken met 'een ronde schaal waarin geen gemengde wijn ontbreekt'. Een schaal kunnen we zien als beeld van een persoon. Een ronde schaal heeft geen begin en geen einde, hij is eindeloos. Er zijn geen hoeken of punten. Dit is een beeld van het nieuwe, eeuwige leven dat we hebben gekregen. Dat heeft ook geen begin en geen einde. Aan het ontstaan daarvan hebben we zelf niets bijgedragen. Met dit leven is een eindeloze, onophoudelijke

vreugde verbonden. Daarvan spreekt de gemengde wijn. Het is een vreugde die zich op diverse manieren uit. We kunnen dit toepassen op allerlei relaties die we hebben. Zo kunnen we voor onze vrouw en kinderen in onze omgang met hen een vreugde zijn. Dit geldt ook voor onze burens en collega's. We geven vreugde door als we het nieuwe, eeuwige leven dat we bezitten openbaren.

De 'buik' is nauw aan de navel verbonden. Het is de plaats waar nieuw leven wordt gevormd en waaruit nieuw leven voortkomt (Job 1:21; 3:10-11; 31:15; Pred. 5:14; 11:5). De buik spreekt ook van het innerlijk, van de gevoelens en van het opnemen van voedsel (Hab. 3:16; Rom. 16:18; Jer. 51:34; Ezech. 3:3; 1 Kor. 6:13; Fil. 3:19; Openb. 10:9-10). Haar buik wordt vergeleken met 'een hoop tarwe, omgeven door lelies'. De tarwe herinnert aan de Heer Jezus. Hij vergelijkt Zichzelf met de tarwekorrel die in de aarde is gevallen, is gestorven en daardoor veel vrucht heeft gedragen (Joh. 12:24). Uit Zijn dood en opstanding is er 'een hoop tarwe' voortgekomen.

Dit geldt hier voor Israël in de toekomst, als allen die verstrooid zijn, in het land bijeen verzameld zijn als 'een hoop tarwe' (Matt. 13:24-30; 24:31). Heel Israël is dan behouden (Rom. 11:25). Dat is de vrucht van Christus' werk. Het overblijfsel heeft de kenmerken van Hem, uit Wie zij het leven hebben ontvangen, zoals elke korrel in de hoop tarwe dezelfde kenmerken heeft als die ene tarwekorrel waaruit zij zijn voortgekomen. Deze hoop tarwe, deze grote oogst, wordt 'omgeven door lelies'. De lelies zijn een beeld van het overblijfsel, dat de verdrukking in het land heeft meegemaakt. Deze beelden verhogen de glorie van de 'vorstendochter', maar bovenal van de Kunstenaar die haar zo heeft gevormd.

De beschrijving van de borsten in vers 3 sluit naadloos aan op de beschrijving van de navel en de buik. De borsten geven volwassenheid, volgroei aan. Ze wijzen ook op het vermogen om het voedsel, dat zichzelf eerst tot zich heeft genomen, door te geven aan het pasgeboren kind. We hebben deze beschrijving ook gezien in Hooglied 4, die daar door de bruidegom wordt gegeven (Hoogl. 4:5). Wat daar is opgemerkt, geldt hier ook. Borsten zijn een beeld van geestelijke rijpheid en het vermogen voedsel aan kleine kinderen door te geven. De 'twee kalfjes' lijken daarop te zinspelen. Kalfjes drinken van de melk van hun moeder. De melk die door de borsten wordt doorgegeven, spreekt van het Woord van God waardoor gelovigen geestelijk groeien (1 Petr. 2:2).

Er is ook evenwichtigheid in het publieke optreden van de bruid. Dat komt tot uiting in het beeld van 'de tweeling van een gazelle'. Het oorspronkelijke woord houdt 'twee jonge herten geboren uit dezelfde moeder' in. Ze zijn identiek in omvang, de een is niet groter dan de ander. Haar leven is in balans. Leer en leven zijn in evenwicht. Ze vervalt niet in uitersten. Dit is ook voor ons belangrijk. We moeten deze twee kanten van het geloofsleven niet tegenover elkaar stellen, maar naast elkaar tot ontwikkeling laten komen.

Als dat zo is, zullen we met de sierlijkheid van een gazelle de weg gaan.

Profetisch zien we in het optreden van de bruid als de vorstendochter het optreden van het nieuwe Israël in het

Vrederijk. Israël zal voor alle volken van de aarde op lieflijke, elegante wijze, als een gazelle, tot zegen zijn tijdens het Vrederijk. De volken zullen door haar worden voorzien van wat ze nodig hebben.

VAN DE WERKVLOER

BIJBELSTUDIES IN BUGIRI, OOST-OEGANDA

Ger en Willy de Koning

De Heer heeft ons bij allerlei gelegenheden en op de diverse routes bewaard en geholpen bij het houden van de bijbelstudies. We zijn maandag 4 november 2019 veilig in Entebbe in Oeganda aangekomen. Na een dag rust zijn we woensdag door broeder Opio opgehaald en naar de plaats van de conferentie bij Bugiri gereden, een rit van een uur of zes. Donderdag begon de conferentie. Toen we het terrein opreden, werden we door een aantal zusters al dansend en zingend over de liefde van God begroet. De temperatuur en het temperament zorgden voor een dubbel warm welkom.

Onderweg naar de conferentie hebben we nog een kort bezoek aan een kindertehuis gebracht. Daar worden ruim 100 straatkinderen en weeskinderen in de leeftijd van 4 tot 15 jaar opgevangen. Ze leven in diepe armoede – dat geldt voor velen die in dat gebied leven –, maar worden in liefde opgevangen. Ze krijgen onderdak, voedsel en onderwijs en horen het evangelie.

De conferentie was een belevenis. Van donderdag tot en met zaterdag groeide het aantal aanwezigen gestaag.

Op zondag was er op een andere locatie nog een afsluitende studie. De honger naar het Woord van God was groot. Regelmatig werd er door handgeklap en halleluja geroep instemmend gereageerd als ik iets opmerkte dat speciaal aansprak.

Het was niet alleen een uiterlijk enthousiasme. De getuigenissen aan het einde van dit verslag komen overeen met wat Paulus in 1 Thessalonicenzen 2:13 zegt: 'Dat u, toen u van ons [het] Woord van [de] prediking van God hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, zoals het waarlijk is, als Gods Woord, *dat ook werkt in u die gelooft.*' Daar kunnen we God onophoudelijk voor danken.

Het onderwerp was het bijbelboek Genesis, het boek van het begin. Alle waarheden die in de volgende boeken van de Bijbel naar voren komen, worden in dit boek al aangegeven. Enkele voorbeelden zijn de schepping in zes dagen, de zondeval, de sluwheid van de satan en de verlossing, die daaruit blijkt dat God de mens na zijn val in de zonde bekleedt met de huid van een dier – wat verwijst naar het plaatsvervangend sterven van de Heer Jezus.

Ik ben vanaf Genesis 1 soms met kleine stappen, vaak met grote stappen, de hoofdpunten van de achtereenvolgende hoofdstukken besproken en toegepast. Het is een kwestie van planten en watergeven, terwijl je erop mag vertrouwen dat God de groei geeft. Tegelijk mag je beseffen: 'Dus is noch hij die plant iets, noch hij die begiet, maar God Die

de groei geeft' (1Kor 3:6-7). Het is ook een grote zegen dat het commentaar van Genesis daar – in een zeer eenvoudige uitgave – kon worden gekopieerd en aan de bezoekers kon worden meegegeven. Het overgrote merendeel van de bezoekers is aangewezen op papieren uitgaven.

Broeder Opio zei aan het einde van de tweede dag dat hij nog nooit op een dergelijke wijze, van hoofdstuk tot hoofdstuk, Gods Woord heeft horen uitleggen en toepassen. Dat sluit precies aan bij mijn verlangen, want dat is de opdracht die de Heer mij gegeven: stimuleren om de Bijbel in volgorde te lezen vanaf Genesis 1 t/m Openbaring 22. Dat moet wel gebeuren met de overtuiging dat 'alle woord van God is ingegeven' (2 Tim. 3:16), ook de op het eerste gezicht wat moeilijkere en soms zelfs onbegrijpelijke dingen.

Willy heeft op verzoek van de zusters aan het begin van de tweede serie studies het een en ander over de waarde van het vrouw-zijn tegen hen gezegd. Dat is zo goed bevallen, dat ze een volgende keer een vrouwenconferentie willen organiseren. Driekwart van de gemeenten bestaat uit vrouwen. Zij en wij zullen ervoor bidden dat de Heer duidelijk maakt of en op welke manier er eventueel een vervolg zal zijn.

Getuigenissen

Toen we thuis waren, stuurde Opio enkele getuigenissen die we graag met jullie willen delen. De Heer verhoort gebeden, en doet dat ook nog eens zeer overvloedig boven alles wat wij bidden of denken:

GETUIGENIS VAN VOORGANGER WABWIRE RICHARD

Ik ben al vijftien jaar voorganger, maar ik heb nog nooit een dergelijk prachtig onderwijs gehoord als dat van broeder Ger de Koning. Dit is een systematische leer, en ordelijk. Ik heb ook geleerd dat ik alleen al door het boek Genesis de hele Bijbel kan onderwijzen, omdat de Bijbelse hoofdstukken en verzen elkaar niet tegenspreken, maar ondersteunen.

Dit maakte dat mijn manier van aanpak bij het geven van Bijbelonderwijs veranderde van onderwijs vanuit het standpunt van de mens naar onderwijs vanuit het standpunt van God. Daar genoot ik zeer van, in tegenstelling tot de vroegere manier van aanpak die werd onderwezen. Glorie en eer aan onze God. Dit is een unieke manier van onderricht dat door de Heilige Geest wordt onderwezen en geleid.

GETUIGENIS VAN VOORGANGER ONYANGO JOHN

Ik ben al acht jaar voorganger, maar ik heb problemen in mijn bediening vanwege het fundament waarin ik ben opgegroeid. Ik heb nu geleerd dat de Heilige Geest (Holy Ghost) en de Heilige Geest (Holy Spirit) hetzelfde zijn, in tegenstelling tot wat mijn leiders mij hebben geleerd; en ik heb ook geleerd dat de Heilige Geest (Holy Ghost) een demon is, waardoor we zelfs bijbels waarin Heilige Geest (Holy Ghost) geschreven staat, hebben verbrand. Toen ik deze waarlijk goede leer heb gehoord, ben ik terug naar huis gegaan en heb deze onwetendheid beleden. Ook leerde ik dat Adam het hoofd van het gezin is, omdat hij eerst is geschapen en dat Eva uit zijn zijde (rib) was geschapen; dus Eva is niet het hoofd en ook niet de voeten om op te stappen, maar een goede metgezel voor Adam (man en vrouw moeten samenwerken, samen dienen, zij moet de man niet leiden, maar zich onderwerpen, en de man moet zijn vrouw volledige liefde tonen, omdat zij als twee – mannelijk en

vrouwelijk – zijn geschapen); en ook de vraag van vrouwen die hun hoofd bedekten, werd beantwoord. Ik ging naar huis terug en heb me bekeerd, omdat ik mijn vrouw niet de tijd heb gegeven mij te vergezellen wanneer ik ging om met het Woord te dienen. Heerlijkheid en eer voor onze God.

GETUIGENIS VAN NEGESA IRENE

Eerst iets over de achtergrond van het volgende getuigenis: Na een lezing kwam er een vrouw naar me toe. Ze wilde dat ik voor haar bad. Dit soort verzoeken heb ik ook wel gehad tijdens onze bezoeken aan India. Vaak komt een dergelijk verzoek voort uit de gedachte dat men in mij als westerling een soort middelaar ziet, die God wel zal willen verhoren. Als ik die indruk heb, zeg ik consequent dat ik dat niet doe, maar dat hij/zij zelf mag naderen tot God. We mogen zeker voor elkaar bidden, maar dan wel samen op voet van gelijkheid voor God.

Ik ben een getrouwde vrouw van 37 jaar die erg ziek was toen ik naar de conferentie kwam en na de lezing aan de leraar vroeg om voor mij te bidden. Maar ik leerde dat we allemaal hetzelfde in de Heer zijn, zoals leraar Ger de Koning zei. Die dag ging ik terug naar huis en begon geloof te hebben om voor mezelf te bidden. Ik dank God zeker voor deze leringen. Voordat ik dit onderwijs kreeg, vroeg ik om gebeden van mensen en vertrouwde op mensen. Maar nu ben ik veranderd en kan voor mijzelf bidden, ben volledig vrij en genezen. We geven glorie aan de Heer voor onze leraar.

Noot: Gods Woord geeft geen enkel voorbeeld om als middelaar/gebedsgenezer door het land te trekken en gebedsgenezingscampagnes te organiseren. Het gaat erom dat iemand in een persoonlijke en levende relatie met God wordt gebracht.

GETUIGENIS VAN BROEDER WAFULA JOHN

Ik ben al elf jaar verlost, maar ik had mijn biologische broer met wie we ruzie hadden nooit vergeven, maar ik ging terug naar huis en vergaf hem en nu is er totale vrede en verzoening.

Uit het verhaal van Jozef leerde ik de vergeving, het vertrouwen op God, de trouw aan God. De mensen aan wie je goed doet, mogen je dan vergeten, maar op het juiste moment zal God aan je denken.

Ik leerde ook dat een christelijke jongen/man niet met een niet-christelijk meisje of een niet-christelijke dame zou moeten trouwen. Dit was door het huwelijk van Isaac en Rebecca. Maar voordat ik dit onderwijs kreeg, leek het me oké.

Veel lessen van Abraham en Lot, hoe Abraham God vertrouwde, maar Lot vertrouwde de menselijke wijsheid. Ik bid voor onze leraar dat de Heer u moge zegenen.

Dit zijn slechts enkele getuigenissen, maar er is veel meer dan dat. De Heer heeft Zijn Woord ingang laten vinden in de harten van velen en het daarin Zijn werk laten doen. Het is ons verlangen dat dit ook zo bij ons is. De gelovigen in Oeganda die we hebben ontmoet, zijn in hun eenvoudige gehoorzaamheid een voorbeeld voor ons.

Hartelijke groeten van verbondenheid in Hem Die ons liefheeft,

Ger en Willy de Koning

